

Život s Bohem je cesta

Křestní shromáždění

Na příběhu Abrahama je patrné, že a jak Bůh povolává a jak člověk vychází za ním. „**Pojď za mnou - Učiním Tě - Budeš požehnáním**“. Hospodin čeká na odvážné rozhodnutí jít za ním ve víře.

GENESIS 12,1-4 | ŽD 11,8-10

JAN ASSZONYI

ŽIVOT S BOHEM JE CESTA

ODEJDI – UČINÍM TĚ – STAŇ SE POŽEHNÁNÍM

| Kázání: Genesis 12,1-4 & Žd 11,1-8-10 | Čtení: Jan 1,35-42

Introitus

"Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy."
Izajáš 6:3

Píseň KK 63 – Svatý, svatý, svatý

Čtení a Modlitba

Žalmy 16:8 Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. 9 Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, 10 neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. 11 Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.

Přivítání a uvedení neděle

- Název neděle: Život s Bohem je cesta, na které nejsme sami. Jsou na děti i dospělí. Jsou na ní ti, kteří nás ovlivňovali a byli naši pomoci, jsou na ní ti, kterým sami smíme být pomoci. Je to cesta, na které jsou určité milníky – zvláštní okamžiky: slavnosti. Třeba jako ta naše dnešní.
- Začíná školní rok a s ním i další období práce s dětmi v našem sboru. Bude mít účast na křtu a přijetí do společenství církve – a to je výrazný životní mezník. A budeme společně přijímat Boží slovo nejenom ve slyšené formě, ale také v chlebu a vínu, abychom takto prožili Boží oslovení, Boží ujištění o tom, že náš život se odehrává na dobré cestě, která má dobrý cíl.

Besídka – Poděkování a přimluvné modlitby

Poděkování a vyslání

Po tolika letech už je vidět i ovoce (to, že práce s dětmi není marná.

Modlitby za děti a učitele

Píseň KK 384 – Náš Bože, obživ zas své láska práci v nás... + odchod dětí do besídky

První čtení – Jan 1,35-42

35 Druhého dne tam byl opět Jan s dvěma ze svých učedníků. 36 Spatřil Ježíše, jak jde okolo, a řekl: "Hle, beránek Boží." 37 Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. 38 Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: "Co chcete?" Řekli mu: "Rabi (což přeloženo znamená: Mistrě), kde bydlíš?" 39 Odpověděl jim: "Pojďte a uvidíte!" Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.

40 Jeden z těchto dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. 41 Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: "Nalezl jsem Mesiáše (což je v překladu: Kristus)." 42 Přivedl ho k Ježíšovi.

Ježíš na něj pohleděl a řekl:

"Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr)."

+ uvedení písně pěveckého sboru: Ta nás uvede do biblického příběhu, který bude tvořit základ dnešního kázání.

>> Pěvecký sbor – Když budu muset z domu jít

Kázání

Dnešní den je pro některé z nás křestním den, a to je příležitost k radosti a připomenutí si základních kontur křesťanského života. Boží slovo, které chci dnes připomenout, má tedy v ohnisku především Vás, kteří budete pokřtěni, nicméně je to slovo, jež je aktuální pro náš všechny.

Křest je symbolickou (dost možná více než jenom symbolickou) branou k cestě, po níž jdeme společně se společnou vírou a nadějí. Křesťanský život je cesta. Život s Bohem je cesta. Život víry je následováním – cestou za Kristem a s Kristem. Cosi o počátku této cesty i cestě samotné si chceme připomenout v pohledu na povolání SZ otce víry Abrahama.

Čtení Genesis a listu Žd

Genesis 12,1-4

I řekl Hospodin Abramovi:

"Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.

2 Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!

3 Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země."

4 A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal.

Židům 11,1-2.8-10

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.

2 K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.

8 Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. 9 Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, 10 a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh.

Tři věci si všimneme v příběhu povolání Abrama – Abrahama:

- (1) Setkání a pozvání: *Odejdi* ze svého rodiště a domova... do země, kterou ti ukážu
- (2) Slib: *Učiním tě* velkým národem
- (3) Služba: *Požehnám skrze tebe* dalším lidem

1. Boží pozvání – Odejdi a pojď tam, kam ti ukážu

Někde na začátku změny jeho života vstoupil Abramovi do cesty Bůh, a to se zvláště nabídkou. Nevíme, v jaké životní situaci se to stalo, jestli zrovna Abram uvažoval o nějaké změně, jestli byl nespokojen se svou přítomností. Asi na tom nebyl jako novozákonní marnotratný syn, jehož životní změna se udála, až přišel úplně o všechno - tak to někdy v životě bývá, že se vracíme k Bohu ve chvílích životních krachů. Je možné, že Hospodin oslovil se svou nabídkou - povoláním - Abrama ve chvíli, kdy mu nic nechybělo a spokojeně si žil v domě a zemi svého otce.

⇒ Pán Bůh se nám staví do cesty v různých situacích života, a to různým způsobem. Je to jeho milost, že tak činí a dává nám možnost zastavit se a zvažovat, zdali se náš dosavadní život ubírá dobrým směrem. Pán Bůh se i nám staví do cesty a zve: Následuj mne! Tak to Božím jménem činil Pán Ježíš.

Pro někoho to může znamenat totéž, co pro Abrama - odejít ze svého rodiště, opustit to staré, dobré, bezpečné a známé, a vydat se na cestu za Ním, a s ním k novému cíli. Pro některé nemusí znamenat život s Bohem opuštění domu otce. To tehdy, když v domě rodičů je přítomen Hospodin. Přesto i takovým se staví Pán Bůh do cesty a volá je k víře a následování.

Už jsem to pověděl - možná nám to přijde samozřejmé, že máme možnost věřit, mít naději v Bohu, počítat s ním, vracet se k němu. Ono to ale vůbec samozřejmě není. Jen z Boží milosti máme tuto možnost a pování do Boží rodiny.

Tak jste to prožili i vy, kteří budete dnes pokřtěni. Pán Bůh se Vám postavil do cesty ještě jinak, než dříve a vy na jeho pozvání odpovídáte jako Abraham - vydal se na cestu. I vy se vydáváte na cestu a připojujete se k lidu víry.

2. Boží slib – učiním z tebe velký národ

Když Bůh povolal Abrama, dal mu slib. A to je druhá věc, které si chceme podrobněji všimnout.

Když Vás chce nějaká banka, pojišťovna, dodavatel donutit/motivovat, abyste opustili to stávající, musí Vás nějak nalákat. Snaží se Vám podrobně popsat to, co vás čeká a přesvědčit Vás, že to bude pro vás lepší než to, co máte doposavad. Musíte mít zkrátka důvod se zvednout a opustit to dosavadní.

Máte-li změnit zaměstnání, anebo třeba opustit nějakou rodinnou tradici, odstříhnout se od svých předků či se zachovat jinak, než se v rodině předpokládá (jak to žádal Hospodin od Abrama), potřebujete k tomu už opravdu pádný důvod. *Co slíbil Hospodin Abramovi, aby ho pohnul k zásadní životní změně, ke změně způsobu života a ke změně víry?*

Pána Boha Písmo nepopisuje jako současnou reklamní agenturu. Abram má opustit zemi, ale o té nové se vlastně nic nedozví. Jakoby vlastně ani nebyla důležitá. „*Odejdi do země, kterou ti (teprve) ukážu*“ - nic víc nezazní. Abram neví, kde je tato země a jaká je. Nemůže si ji prozkoumat a zvážit, jestli se mu to vyplatí. Ví o ní jenom to, že je před ním a směřuje k ní.

O zemi toho moc nezazní. Přesto Abram slyší slib, který by jistě slyšel rád každý z nás: „*Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velkým učiním tvé jméno...*“ Pomyslíme-li na další Abramův-Abrahamův život, pak zjišťujeme, že se Abraham dočkal sotva syna - Izáka, ne tak velkého národa. Jeho život byl trpělivou cestou za naplněním Božích slibů - jak slibem země, tak slibem velkého národa. Boží sliby byly tím, co odkázal jako největší vzácnost svým potomkům.

Jedno mu za jeho života dáno bylo. Měl vliv a moc, byl schopným a mocným válečníkem. Měl respekt okolních vládců. Hospodin jej vyvýšil nad okolní vládce. *Ta největší změna*, která se stala s Abrahamem, ovšem spočívá v tom, že se stal mužem víry, poslušnosti, stal se Božím přítelem. Hospodin s ním konzultoval své záměry se Sodomou a Gomorou. Z uctíváče slunce a měsíce se stal Boží důvěrník, služebník. Jeho velikost je velikostí víry a poslušnosti.

V prvním čtení jsme dnes slyšeli *slova evangelisty Jana* o povolání prvních učedníků, k nimž mezi prvními patřil *Petr*. I jemu vstoupil do života Bůh ve svém synu, Pánu Ježíši, a zaznělo tam cosi podobného jako u Abrahama: „*Ty jsi Šimon, ale budeš se jmenovat Kéfas.*“ Před námi je zde vzor

Božího jednání s námi. Pán Bůh nám vstupuje do života, a vidí v nás nejenom to, co a kdo jsme, nýbrž i to, co my sami nevidíme - vidí v nás to, co z nás chce učinit, k čemu nás chce dovést. Staví se nám do cesty a zve nás na cestu proměn (apoštolové posléze řeknou: „Na cestu proměn do podoby Pána Ježíše.“).

Z obyčejného rybáře Petra se stal apoštol, sloup církve; z pronásledovatele křesťanů Saula se stal misionář pohanů Pavel. Co z nás učiní náš Stvořitel, to se odkrývá postupně. Apoštol Jan to pověděl takto: *„1 Janův 3:2 Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“*

Křest je událost, v níž slyšíme, že Bůh má zájem o nás takové, jací jsme, ale zároveň slyšíme slib o tom, že nás bude proměňovat. Vidí v nás to, na co bychom možná ani nepomysleli. On sám je architektem našeho života, naši velikosti a našich proměn. Život víry - křesťanský život - je cestou za Božím požehnáním pro nás osobně, je to cesta za Božími proměnami s námi. Spolu s Vámi, kteří budete pokřtěni, si to připomínáme i my - stále jsme na cestě proměn, kdy možná víc než na začátku cesty víry čekáme, co či kdo z nás jednou bude ať už na této zemi anebo v *městě s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh*.

3. Boží zacílení – požehnání pro mnohé další

Umíme si představit, že slib velikosti mohl Abramovi stačit. Hospodin však hned na začátku dodává ještě něco navíc. Otvírá Abramovi pohled do ještě širšího kontextu jeho života: *„Požehnám těm, kdo žehnají tobě..., v tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“* Tady už nejde jenom o Abrahama samotného, ale jde o mnohé další. Abrahamova poslušnost, Abrahamova ochota opustit svou zemi a vydat se na cestu života s Bohem, bude mít příznivé dopady na mnohé další. Hospodin chtěl požehnat nejenom rodině Abrahamově - rodině muže víry, nýbrž skrze něj a pro něj i mnoha dalším.

Abraham se zde dotýká Božího poslání, na němž má mít účast. Cosi podobného *slýšíme ve křtu*: Bůh chce skrze náš život víry žehnat dalším lidem. To, čeho se nám dostává ve křtu, míří dál. Křest není čistě osobní

záležitost - má svůj osobní rozměr, ale má jistě i širší rozměr. To si spolu s Vámi, kteří budete pokřtěni, chceme připomenout i my ostatní.

4. Sumář

V listu Židům máme jakýsi sumář Abrahamovy zkušenosti: „*Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde. 9 Věřil, a proto žil v zemi zaslíbené jako cizinec, bydlil ve stanech s Izákem a Jákobem, pro které platilo totéž zaslíbení, 10 a upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh.*“

Křest je příležitostí vyjádřit, že se nám do cesty postavil Bůh/Pán Ježíš Kristus, a my jsme dostali odvahu opustit/opouštět cosi starého, a s vírou se vydáváme na cestu za ním a s ním, ačkoli nevíme přesně, kudy naše cesta s Bohem a za Bohem povede. Abraham zakoušel to, co s Pánem Ježíšem zakoušíme i my: Na tomto světě žijeme pro víru jako cizinci a přistěhovalci, kteří vyhlížejí domov u Otce. | *My, kteří jsme již byli pokřtěni*, si připomínáme, že a na jakou cestu jsme se vydali. Také si uvědomujeme, že cesta s Bohem je v jistém slova smyslu stále opouštění toho, co v nás jde proti Pánu Bohu.

Křest je příležitostí, v níž smíme zaslechnout a přijmout Boží sliby a Boží dary: *Ty jsi můj milovaný syn, dcera, tebe jsem si vyvolil; ...Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.* Křest je pečetí a potvrzení daru Ducha svatého, potvrzení Boží lásky, potvrzení naděje věčného života. | *My, kteří jsme již byli pokřtěni*, si také potřebujeme tyto sliby a dary připomínat, protože z nich žijeme.

Křest je příležitostí přijmout poslání. Jde nejenom o to být Hospodinem požehnan, nýbrž být prostředníkem požehnání. Boží požehnání má skrze náš život plynout dál. K tomu dostáváme dary Ducha svatého. | *My, kteří jsme již byli pokřtěni*, si znovu potřebujeme uvědomit poslání. Ptáme se, zdali skrze nás, náš život, naši rodinu proudí Boží požehnání.

Jan Asszonyi, Brno, 4.9.2016